

Lóhalálában vágatott át három országon a székelyudvarhelyi fekvőbringás világutazó, Szabó Zoltán, becenevén Kobra BéBike névre keresztelt járgányán: Franciaország után olasz, szlovén, majd magyar földre hozta útja.

Hiába a csillogó filmfesztiváloknak otthont adó patinás városok, a szépséges nyugat-európai tájak és a rövidülő nappalok: a Góbé termékcsalád által támogatott fekvőbringás, Szabó Zoltán, azaz Kobra most már gőzerővel száguld hazafelé, minimális pihenőt, kikapcsolódási lehetőséget engedélyezve magának, illetve BéBikéjének.

Akik azonban követik feljegyzéseit, útinaplóját, már ismerhetik annyira, hogy tudják: így, az út végéhez közeledve sem zárkózik el a városnézéstől, a szállásadókkal és az érdekes idegenekkel való beszélgetésektől, s ha valamilyen rendkívüli mozzanatot lát egy ismeretlen kultúrából, amellet sem megy el érdektelenül.

Nem hazudtolta meg magát az utóbbi két hétben sem: Franciaországban, Olaszországban, Szlovéniában és Magyarországon is számos emlékezetes pillanatot jegyzett fel.

Marseille-ben szakítottuk meg Kobra útjának bemutatását – a francia kikötővárosból szeptember 22-én indult tovább északkeleti irányba, otthona, Székelyudvarhely felé. Ettől az időszaktól kezdve a blogján közzétett bejegyzések rövidülnek, akárcsak a bringázásra alkalmas napszakok.

Ezek helyett azonban a hazafelé vezető útnak szentel nagyobb figyelmet, nem véletlen hát, hogy naponta száz kilométeres távot tesz meg két keréken. Nemegyszer hajnali három vagy négy óra körül ébredt fel – főként sátorozás közben –, s ha már visszaaludni nem tudott, napkelte előtt összeszedte csomagját, s nekivágott a sötétségnek.

Vitorlások búvőletében

„Budapestig még van 1500 kilométer, ami körülbelül három hétbe telik. Ott már kicsit otthon érzem magam. Várnak rám a régi barátok, a testvérem és családja. Kíváncszom haza: ahogy közeledem, úgy búcsúztatom az elmúlt évet. Megyek keresztül a tájakon, zenét hallgatok, haladok folytonosan. Nem kanyarodok le a falvak felé, mert azok is plusz órák. Mindennap rövidül egyet a nap. Ma már este nyolckor teljes sötétség volt” – számolt be, Marseille-ből elindulva.

Két nap múlva, Cannes közelébe érve azonban megállásra késztette egy régi szenvedélye. „Ma úgy terveztem, hogy korán ébredek, leereszkedem a hegyről Cannes-ba, és keresztültekerek a drága tengerparti részen, egészen az olasz határig, ahol majd keresek sátorhelyet.

Másnap reggel a helyi újságban megjelent az értesítés, hogy a Kobra hazatérte, és a sátorozás helyét is megmutatták.

Hűvösebb Olaszország

Még 25-én tett egy kis kitérőt Olaszországba, ahol nem felejtett el kávézni, majd újra francia földön sátorozott, hidegben.

„Újabb ruhadarabok kerültek elő éjszakára a táska mélyéről. A vastag zokni és meleg hosszúnadrág párost legutóbb még Amerikában használtam. Este látszott a leheletem" – újságolta az udvarhelyi utazó.

Szeptember 26-án aztán elérkezett az idő, hogy búcsút vegyen Franciaországtól: egy bringázást tiltó táblával ellátott alagúton kellett volna átjutnia Kelet-Olaszországba. „Gondoltam, átsunyizok a 3,5 kilométer hosszú alagúton, de nem jártam sikerrel. Be volt kamerázva, és utasítottak, hogy menjek vissza. Végül egy furgonba bepakoltam járgányom a túlsó oldalig.

Itt már Olaszország várt rám, egyórás és harminc kilométeres ereszkedés. Itt találtam kempinget, és maradtam. Aki régóta olvassa a blogomat, annak bizonyára feltűnt, hogy

mostanában kevesebbet vadkempingezek. Ennek egyik oka a kényelem: hosszúak az éjszakák, korán kell megállnom, és inkább választom a biztonságot pénzért a hátralevő napokra. A másik ok a wifi és a munka.

Közeledek az otthonhoz, és lassan kapcsolódom be az otthoni tennivalókba" – árulta el Kobra, akinek Székelyudvarhelyen és környékén vállalkozásai vannak.

Nosztalgia a pusztán

Abban a térségben, Felizzano, illetve Alessandria irányából kelet felé haladva viszonylag könnyű útja volt, így az emberek megfigyelésére is volt ideje: „Lapos vidéken haladok. Rengeteg helyi bicajossal találkozom, de ezeknek több ezer eurós versenybringáik vannak.

Tipikus olaszok, a bringán is szeretnek jól mutatni. A másíkfajta bringás, aki bent a belvárosban járka! régi típusú, hátrafelé fordított kormányú biciklivel, elöl fonott kosárral, puha gumikkal, egyenes derékkal. Járgányom feltűnően nagy sikert arat. Furcsa, hogy itt még nem láttak ilyet."

Akár akarta, akár nem, este, sátorozáskor csak erőt vett rajta a múlt, bár állítása szerint nem igazán szokott hátrafelé tekintgetni – olyannyira, hogy saját blogbejegyzéseit sem olvasta újra soha.

Velence sem tartoztatta fel

Október 1-jén Padova és Velence következett – a Szent Antal által híressé lett, mély vallási lelkületet árasztó városból a karnevál hazáig egy katalán párossal bringázott, akik kevés csomaggal gyorsan haladtak, ami Kobrának tökéletesen megfelelt.

A délután velencei városnézéssel telt: „Volt szerencsém már többször járni ebben a varázslatos városban. Ahányszor erre volt utam, mindig megálltam egy sétára. Velencét nem lehet bemutatni.

El kell jönni ide, elvegyülni a tömegben, érezni a kanális szagát, eltévedni a kicsi utcákban. Otthonról két hét bicajjal. Számítottam arra, hogy pihenek egy napot, de mivel ma hamar ideértem, lehet, hogy holnap továbbindulok. Azt jósolják, hogy holnap szép idő lesz, és ki kell ezt használnom” – fejtette ki.

Erdély-szerű Szlovénia

Az olaszországi tekerés még további két napig tartott, majd a bringás világutazó átgurult a szlovén határon.

„Nagyon megörvendtem ennek az országnak. Többször jártam erre. Olyan, mint Erdély, dolgos

emberekkel. Mindig tartoztak valamelyik országhoz, most először függetlenek. Becsülik is a szabadságukat. Erős szembeszél fogadott itt, 56 kilométer/órás. Fújjad, gondoltam: ez már otthonról jön, érzem a szejkei víz szagát.

Nyomtam egy kis rockot a vénába, és tapostam bolondul a pedálokat. A következő két órában a szél ellenére is mentem még 35 kilométert. Eufóriámat csak egy bazi nagy hegy állította le. Később találkoztam két idősebb bicajossal. Pestről indultak el Barcelonába ezeréves felszerelésükkel, járgányukkal, ami csak Indiában kapná meg a kerékpár minősítést.

Jó példái voltak annak, hogy nem számít a pénz és a kor, csak a szenvedély, kalandvágy, szabadság. Sok szerencsét, József és Ferenc!" – üzentek nekik.

Ljubljanában állt meg újra, ahol egy gumidefekt maradásra készítette, egyúttal sétált is a városban. Szlovénia bringás szemszögből nézve is jó választásnak bizonyult: „Meglepődtem, mennyi bicajossáv van az utak mentén. Itt minden faluban az út mentén hosszan, a kis városokban szinte minden utcában láttam.

Idáig Új-Zélandot, Franciaországot, Amerikát szoktam emlegetni, ahol a legjobb bicajskultúrával találkoztam, de mostantól Szlovéniát is ide sorolom. A városokban több bicajosutat láttam, mint Franciaországban."

Egy álom teljesült

Hétfőn végre magyar földre érhettem, meg is kínlódott érte rendesen: „A horvát határhoz délután négyre értem be, kerek 100 kilométer után. Nagyon, de nagyon akartam, hogy beérjek Magyarországra.

Volt még 40 kilométer addig, de mire végig tudtam volna gondolni, hogy meg tudom-e csinálni, már elcsattant az ostor vége lovaim hátán. Belesüllyedtem a székembe, és suhantam. Libabőrös voltam az izgalomtól, hogy magyarul fogok beszélni, magyarul beszélő filmet nézek, magyar ételt eszek, magyar sört iszom.

Az árnyékom egyre hosszabbra nyúlt, de 140 kilométer után elértem a vámhoz. Úgy megörvendtem a magyar vámosnőnek, hogy muszáj volt megölelnem. Sötétben értem be Letenyére, ahol találtam szállást, magyar sört és pörköltet" – újságolta, miután rég áhított vágya végre teljesült.

Tiltás ide vagy oda...

Az út közel sem volt könnyű Magyarországon, számos tiltó tábla lassította Siófoktól Budapest felé. „Tapasztalataim szerint egy idegen városban a legpontosabb infókat a taxisoktól és kocsárosoktól szoktam kapni. Ma reggel is a távozásnál megkérdeztem a szálló tulajdonosát, hogy merre menjek, mert mindenütt tiltó tábla van. »Te csak menj, ne törődj a táblákkal« – mondta, és igaza volt.

Ma többen is felismertek, és integettek az autókból. Hosszú napom volt, 174 kilométer, kilencórányi tekerés és négy kávé után érkeztem meg a szállásra, amit egy teljesen ismeretlen szerzett, fizetett ki nekem. Köszönöm. Megint."

Kobra mostanra Budapesten pihen, tervei szerint jövő csütörtökre ér haza. Honvágyát bizonyára csillapítják a családtagok, barátok. Érkezéséről hamarosan tudósítunk.